

בבוקר

הצצה לעולמו הפנימי של הרב הלבטים, הרגשות, התובנות

הורכב היה עף מן הכביש, מתהפך ונמנע - ואני לא הייתי עומד שם לפנייהם.

ולצד זה, מחשבות נוקבות על שבריריותם של החיים. כשאנחנו מפזמים ביום הכיפורים את מילות "ונתנה תוקף" אנחנו משתדלים להתמקד במנגינה מרטיטת הלב, כדי שלא נצטרך להתמודד עם קשיותן של המילים: "מי יחיה ומי ימות. מי בקיצו ומי לא בקיצו. מי במים ומי באש. מי בחרב ומי בחיה. מי ברעב ומי בצמא. מי ברעש ומי במגפה. מי בחניקה ומי בסקילה". אנחנו משתדלים להרחיק את המחשבה על כך שכל אותם אנשים שהסתלקו מאיתנו במהלך שנים עשר החודשים האחרונים - גזר דינם נחתם ביום הזה לפני שנה. ומה איתנו? מה מצפה לנו?!

למה אני כאן?

ואחרי ככלות הכול, אירוע כזה צריך בעיקר לדרבן למחשבה כמו זו שהנחתה את הרב זקס: "קיבלתי את חיי במתנה. כנראה בונים עליי בשמיים שאעשה איתם משהו משמעותי". אולם נדמה שאת הדבר החשוב ביותר אנחנו מחמיצים: זוהי תובנה שמאפיינת אנשים שכמעט איבדו את חייהם ובאורח פלא ניצלו. אך האמת היא שזוהי מחשבה שראוי לכל אדם להרהר בה בימים נוראים ובעצם ככל השנה. גם אם לא כמעט טבעתי/ נדרסתי/ התחשמלתי/ נפטרתי ממחלה - עדיין, קיבלתי מבורא עולם את המתנה היקרה ביותר. עצם החיים.

האם האופן שבו אני חי היום מצדיק את האמון שאלוקים שנותן בי? האם אני משתמש בזמן היקר שקיבלתי באופן הטוב והנכון ביותר? האם חיוני לקבל 'מכת הלים' של כמעט מוות על מנת להתעורר, או שנוכל לחסוך מעצמנו את עוגמת הנפש וגם בלעדיה נצליח בשנה הבאה עלינו לטובה לחיות חיים איכותיים יותר ונביא אור, ברכה ושמחה לעולם? ■

לקבל את החיים במתנה

בסיום הדרך, מרחק של חמש דקות מהיעד, כשהנהג העייף עצם עיניו, רק לשבריר שנייה. הוולוו סטתה ימינה והתנגשה בגדר ההפרדה שהבדילה בין הנתיבים. מעוצמת המכה הרכב הסתובב בניגוד לכיוון התנועה והתנגש בצידו האחורי בגדר שבצד השני. למרבה המזל הרכב שבא אחרינו עצר בצד ולא התנגש בנו.

איני זוכר מה התרחש באותן שניות מטלטלות מלבד מכה חזקה, חושך בעיניים וריח חריף של עשן.

כמה רגעים חלפו עד שהצלחנו להתאושש מההלם ולצאת מהרכב. עמדנו שנינו על הרגליים וראינו את הרכב שצידו הימני (היכן שישבתי) היה מרוסק לגמרי. סקרנו את עצמנו שוב ושוב מלמטה למעלה, נדהמים לגלות שיצאנו ללא פגע. הרכב הלך טוטאל-לוס אבל שנינו יצאנו בריאים ושלמים. הפח נשבר ואנחנו נמלטנו (תהילים קכד, ז).

מי יחיה ומי ימות

יומיים לאחר מכן עמדתי בבית הכנסת לפני הציבור ונשאתי את דרשת שבת שובה. הרגשתי צורך לפתוח בהודאה גדולה לה'. לא היה חסר הרבה, רק עוד נטייה קלה של ההגה ימינה,

הם היו זוג צעיר ומאוהב שיצא ל'ירח דבש'. פחות משבוע חלף מאז החתונה שלהם והם טיילו יחד על חוף רומנטי בעיירת נופש איטלקית. החתן הטרי אומנם לא ידע לשחות, אבל הוא הרשה לעצמו לצעוד בביטחון בתוך המים הרדודים שלא הגיעו לו אפילו עד לברכיים. לפתע הוא מצא את עצמו נופל. שקע גדול נפער תחת רגליו והוא שקע לתוכו מפרפר בתוך המים בין חיים למוות. המחשבה הראשונה שחלפה במוחו הייתה "איך לכל הרוחות אומרים 'הצילו' באיטלקית?!". המחשבה השנייה הייתה: "זה הסוף שלי. רק השבוע התחתנתי ועכשיו אני עומד למות...". הם היו רחוקים משאר האנשים וישועה לא נראתה באופק.

לפתע נשלחה יד נעלמה ומשתה את החתן מתוך המים. משהו מסתורי גרר אותו אל החוף ונעלם. כשהבחור התאושש הוא לא הצליח לגלות למי עליו להודות, אבל למוחו חדרה ההכרה שחיינו ניתנו לו במתנה.

יש אנשים שיעברו על מאורע כזה לסדר היום. אבל הבחור הבין שיש פה רמז משמים. אם קיבלת מחדש את חייך, ראוי שתחשוב מה אתה עומד לעשות איתם. בסופו של דבר הוא הפך להיות הרב הלורד והפרופסור יונתן זקס, הרב הראשי של אנגליה במשך 21 שנים ומגדולי ההוגים היהודים בדור האחרון.

לעצום עיניים לרגע

זה קרה ביום חמישי בלילה, ערב שבת שובה. חזרתי מהרצאה ביישוב בדרום בערב התעוררות לקראת יום הכיפורים והדרך הייתה ארוכה ומפותלת. ספר היה מונח לי על הברכיים והשתדלתי להתרכז בהכנת השיעור למחר בבוקר. חבר שישב לידי נהג ברכב. היינו ממש

הנהג העייף עצם עיניים לשבריר שנייה. הוולוו סטה מעט ימינה והתנגש בגדר ההפרדה שהבדילה בין הנתיבים. איני זוכר מה התרחש באותן שניות מטלטלות מלבד מכה חזקה, חושך בעיניים וריח של עשן